

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

4. Vade, ostende te sacerdoti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

sanitatem consequitur) aduersus hoc argumentum sic cauillatur Calvinus. *Quod sub conditione loquitur hic leprosus, Domine, si vis, non pugnat cum ea fidei certitudine quam Deus in precibus nostris exigit. Neque enim plus sperare debet homines quam Deus promittat. Leprosus autem nullo Dei oraculo vel promissione certior factus erat quidnam facturus erat Christus. Hæc ille, cui vno verbo responde, nec ipsos Calvinistas aut vltos fideles vlllo Dei oraculo vel promissione certiores factos esse, quidnam illis in particulari facturus sit Christus. Leprosus iste non dubitauit in genere de Christi bonitate, magis quam de potentia, (alioqui Christum non rogasset) sed quia in particulari nullam promissionem acceperat, sicuti nec alius quispiam in verbo Dei accepit, propterea propter suam indignitatem merito dicit, & nos omnes dicere debemus, Domine, si vis: certitudine illa Calviniana, tanquam impia præsumptione, profus reiecta.*

4. *Vade, ostende te sacerdoti.*

ARroganter hoc loco contra Catholicos insurgit Calvinus his verbis. *Christus mittens leprosum ad sacerdotem, ritus in lege prescriptos usque ad tempus abrogationis seruare iubet. Quod hinc confessionis suæ legem eliciunt Papista, in eo nomine sunt insulsi. Leporam allegoricè volunt esse peccatum: Sacrificos autem quos Papa inaugurat, spiritualis lepra esse cognitores. Videmus in lege sacerdotibus hanc potestatem ideo datam esse ut sciret populus totam suam munditiam eiuque iudicium pendere à sacerdote, impiè tamen hoc ad se rapiunt sacrifici Papales. Quicquid enim honoris datum erat antiquis sacerdotibus, nunc unus Christus sibi vendicat. Hæc ille. Sed quicquid homo impius contra præsentis Catholicos deblaterat, hoc totum indoctissimos & antiquissimos Patres redundat; quos huic hæretico merito opponemus. S. Chrysostomus ita scribit. Corporis lepram purgare, seu verius dicam, haud purgare quidem, sed purgatos probare, Iudeorum sacerdotibus solis licebat. At vero nostris sacerdotibus non corporis lepram, verum animæ sordes non dico purgatas probare, sed purgare prorsus concessum est. Hæc ille. Vide Bedam libro quinto cap. 68. in Luc. Calvinus à & Augustinus 99. Euangel. libro 2. quæst. 40. Vnica ratio quam adfert Calvinus, ex ipso Caluino refellitur. Si enim quicquid honoris antiquis sacerdotibus datum erat, unus Christi*

Papistarū nomine antiquissimos Patres Caluini taxat.

Sacerdotes peccata purgant. De sacerdotibus libro 3.

Caluinus à seip. professatur.

Chris
tam
muna
fallu
nes h
suan
Iam
vendi
erat,
ex Cl
ditier
figur
dam.
hond
Becke
ex pa
Cal u
dom.
quit
lio sa

O
Et fid
ne qu
missio
petuo
vbi to
nem
ne &
in fin
egreg
nos d
cap. 2
liere
nit tr
lis tr
tract
tradu

Christus sibi vindicat, & tamen illis hanc potestatem datam fuisse Calvinus agnoscit, ut sciret populus totam suam munditiam eiusq; iudicium pendere à sacerdotio: profectò fallum erit quod postea hoc loco Calvinus subiungit, & omnes hodie hæreticorum scholæ sustinent, ex Christi mandato suam peccatoribus munditiam pronuciare Evangelij ministros. Iam enim inuenit ipse Calvinus, non vnum Christum sibi vindicare quicquid honoris antiquis sacerdotibus datum erat, sed omnes Evangelij sui ministros hoc honore, idque ex Christi mādato, gaudere, quòd suam peccatoribus munditiam pronunciant: qui sanè honor antiquis sacerdotibus in figura tantum datus erat, circa lepræ mūditiem pronuncian-
dam. Cæterum non vnum Christum omnem sacerdotalem honorem sibi vindicare, sed pro sua dignatione & perpetua Ecclesie suæ conseruatione, sacerdotibus Euangelicis magna ex parte impartisse, tota SS. Patrum antiquitas contra impiū Galuinum docet. Vide illorum verba in Promptuar. Cath. in dom. in Albis. Vnus Chryf. apertissimè loquitur. Pater (in-
quit) omne iudicium dedit filio: sed hoc totum video à Dei filio sacerdotibus traditum. Hæc ille.

Libr. 3. de sacerdotio.

26. Ut quid timidi estis modicæ fidei?

Observatione dignum est hoc loco, agnoscere necessariò Calvinum quemlibet timorem non esse fidei contrarium, & fidei defectum non quolibet timore coargui, sed ea formidine quæ conscientia pacem turbat, ut non recumbat in Dei promissiones. Hæc enim confessio certitudinem fidei, quam perpetuò docet, adeo refellit, ut propterea in Institutione sua, ubi totam hanc doctrinam accuratius pertractat, certitudinem quam ponit omni timore vacuum ab omni trepidatione & dubitatione liberam statuatur, lib. 3. cap. 2. Quem etiam in finem Scripturas omnes quæ ad timorem nos hortantur, egregiè deprauat, & nihil aliud quàm reuerentiam filialem nos docere disputat. Vide opus nostrum de Iustificat. lib. 8. cap. 26. & 27. Sanè idem Calvinus sibi cōtrarius infra de muliere, quæ fluxum patiebatur. Quia videns quòd non latuit, venit tremens, & cecidit ad pedes Iesu; dicit Calvinus, quòd talis trepidatio fidei contraria fuit, & excusatione carebat. Sic tractat Scripturas Calvinus, non ex sacra veritate quam illæ tradunt, sed prout ipsi & causæ præsentis commodum est.

Certitudo fidei Calviniana refellitur

Ad Luc. cap. 8. vers. 47.